

ærede Indenrigsminister vilde blive betegnet som et Forsøg paa Kontraktbrud. De have ikke paa noget Punkt gjort noget Forsøg paa at gjøre omgaaende eller underminerende Bevægelser, og derfor have de haadt det Held at være mødte med den fuldstændigste Tillid fra Krigsbestyrelsens Side og med den fuldstændigste Hensynsfuldhed. Uagtet der foreligger Kontrakter for baade det One, Andet, Tredie, Fjerde og Femte, for Aalborgs Vedkommende, er der ikke forlangt en eneste Sten til nogenformhelt Bygning; uagtet der for Aalborgs Vedkommende er Forpligtelse til at opføre Kaserer og mange andre skjønne Ting, er der intetsomhelt Forlangende stillet derom, kun Eftatning for et absolut kassabelt Sygehus, som allerede i Forveien burde været kasereret og erstattet. For Aalborgs Vedkommende har der for lang Tid siden været Willighed til i Henhold til Kontrakten at bygge Kaserer; Krigsbestyrelsen har ikke stillet et eneste Forlangende derom; da der endnu ikke har foreligget nogen absolut Nødvendighed af Hensyn til Udbannelsen, og da det endnu haabes, at det ikke vil være 100 Aar, inden Hærløven bliver færdig — thi indenfor en saadan Tid kan der let komme Nødvendigheder, som ikke foreligger nu — har den intet Forlangende stillet. I Aarhus er der Intetsomhelt opstillet i Strid med den paagjældende Kommunes Interesser. De paagjældende Byer have derfor, uagtet der ikke har været givet nogetformhelt Tilfagn om Humanitet, om Hensynsfuldhed, i Kraft af deres egen Opdræden vundet og bevaret en Tillid fra Krigsbestyrelsens Side, der vil være den bedste Borgen for, at de ogsaa fremtidig ville blive behandlede med Hensynsfuldhed. (Roch. Na!) Ja, om det ærede Medlem, der, som jeg tror, sagde „Na“, og som har foranlediget mig til disse Udtalelser, nu isørigt ved den Maade, hvorpaa han har behandlet Sagen, har gavnet og i Fremtiden vil gavne den Kommune, for hvilken han jo saa aabent erklærede, at han optraadte som Talsmand, skal jeg aldeles ikke indlade mig paa. Det henhører jo ikke til mig at afgjøre det; men jeg skal ganske vist sige, at naar det ærede Medlem rettede en Udtalelse til den høitærede Krigsminister om ikke at stille sig paa et udelukkende krigsministerielt Standpunkt, men at se en lille Smule paa det Heles Vel, synes denne Opfordring noget at svæfkes derved, at det ærede Medlem selv indtog et saa overordentlig specifikt Standpunkt. Naar han derhos kom med Udtryk som, at Kommunerne nu visiterede at komme til at give hele Indvarteringen gratis, naar han talte om Millioner, som Odense Kommune kunde vente at komme til at smide ud af Binduet — jeg antager det maa være Dre, for Kroner er der ikke Tale om — tror jeg, at han brugte noget stærkere Udtryk, end det ligefrem er nødvendigt, og naar han bestemt hævdede, at Kommunerens Ve og Vel afgang af, at man ikke fik Noget bygget, inden man fik en

Garnisonslov vedtaget, saa er det min Opfattelse, at det ligger overordentlig nær at sige, at Landets Ve og Vel for en meget stor Del kan komme til at afhænge af, hvilken Fremme de forskjellige Forsvarsforanstaltninger, Hærløven og de øvrige organisatoriske Love faae. Derfor de fremmes og vedtages, følger det med Nødvendighed deraf, at saa kommer ogsaa Garnisonslovene, og saa ere Byerne sikrede for Fremtiden. Jeg vil lade det ærede Medlem selv om, hvorvidt det Standpunkt, han indtager, virkelig er det fuldstændig rette; men jeg skal for mit Vedkommende kun udtale Et, at, da jeg nu staar paa samme Standpunkt som i 1873—74 og endnu tilfulde vedtjender mig de Forpligtelser, som jeg har paataget mig lige overfor Odense og de andre Byer, og i enhver Henseende ønsker og erkjender Nødvendigheden af, at der lige overfor de paagjældende Byer fra Krigsbestyrelsens Side vises enhver Humanitet, enhver Hensynstagen, for saavidt det under de paagjældende Forhold er foreneligt med de Interesser, som Krigsbestyrelsen isørigt skal varetage, saa er det tillige mit Ønske ogsaa i Fremtiden at kunne bidrage den lille Smule, jeg formaar, til at der handles i Overensstemmelse hermed. Der er indvæltid et Punkt, som naturligvis ikke har meget at sige for den paagjældende By lige saa lidt som for det paagjældende Medlem eller for hele Sagens fremtidige Udvikling, men som har stor Betydning for mig selv personlig. Og det er, at, hvor gjerne jeg ønsker at være med til at arbejde hen imod, at der ogsaa i Fremtiden kan vises enhver mulig Humanitet og Hensyntagen, saa er dette utvivlsomt ikke blevet gjort mig lettere, hverken ved hvad Finanslovbetænkningen indeholder desangaaende, eller ved hvad det ærede Medlem har troet det rigtigst at aabne Sagen med her i Thinget.

Formanden (Krabbe): Jeg tror, der turde være Anledning til at anmode ærede senere Talere om ikke at lade dette Punkt faae en større Plads i Forhandlingen, end der tilkommer det efter den Rolle, det spiller som Post paa Finansloven, uden at jeg hermed har sagt Noget mod Berettigelsen af, hvad der er fremkommet her.

Lassen: Det er kun en ganske lille Sag, jeg vil berøre, men den er ikke bestomindere temmelig vigtig. Det angaar Vædringsforslaget under Nr. 159 til § 26, — der er paa Finansloven til Udvidelse af Raad= Domsuset foreslaaet 21,558 Kr. 50 Ø. og til Inventarium til Hof- og Statsrettens Brevskriverfontor 2,500 Kr. Samtlige Medlemmer af Udvalget have været enige i at struge denne Post. Den væsentligste Del af Udgiftposten skalbe anvendes til Udvidelsen af Hof- og Statsrettens Brev- og Panteskriverfontors Lokaler, eller som vi kalde det Pantefontoret. Jeg maa tilstaa, at da jeg faae,